

Ako sa muž rozvíja

Každý muž má dve možnosti.

1. Zdokonaľovanie vo dvojici.

Je to cesta rodiny, rodu. Táto cesta je lákavá, zaujímavá, ale aj nebezpečná. Nie každý muž sa vydá po nej vydá. Mnohí z nej zišli, vzdali sa, nedokázali naplno odhaliť svoju prirodzenosť a zosúladiť ju s prirodzenosťou ženy.

Práve táto cesta je však najharmonickejšia pre muža, ženu a pre celý vesmír a je aj najprogressívnejšia. Po tejto ceste možno rýchlo dospieť k pokoju a oslobodeniu, pretože poskytuje unikátnu príležitosť na odhalenie všetkých podôb, všetkých hraníc svojho skutočného Ja: syna aj brata, muža, otca, vnuka aj deda, zaťa aj svokra, priateľa, občana a tvorcu. Je to bohumilá cesta. Príroda dala mužovi a žene všetko, čo je potrebné na prekonanie tejto cesty.

2. Cesta zrieknutia sa materiálneho sveta.

Spravidla je to cesta askétu, mudrca, mnícha – pustovníka či bojovníka ducha. Na tejto ceste sa odrazu treba vzdať svojho ega*, pocitu vlastnej dôležitosti a slúžiť Bohu a celému ľudstvu. Nie každý je pripravený kráčať po tejto ceste,

* pozri *Kniha o Egu*: Osho, Eugenika 2008

nie každý je pripravený na stretnutie s niečím neznámym a nepoznateľným.

Mnohí sa vydávajú na túto cestu preto, že sa nedokázali vyrovnat' s nástrahami osudu, sú unavení životom, usilujú sa ujsť pred problémami a pokušeniami materiálneho sveta v nádeji, že nájdu úľavu od svojich fyzických a duševných útrap. Často býva takéto zriekanie sa klamlivým, lebo je založené na strachu a potlačení vlastnej prirodzenosti. Takíto ľudia sa pokúšajú skryť pred svetom v lone divokej prírody alebo za múrmi kláštora. Človek však pred sebou neutečie, neukryje sa.

Cestou zrieknutia sa materiálneho sveta môže kráčať iba ten, koho zaujíma len duchovný život a pre koho potešenia materiálneho sveta nemajú nijaký význam. Takýchto ľudí nie je veľa. Nakoniec sa stávajú svätými. Obyčajne už od detstva smerujú k duchovnému životu, k službe Bohu a odriekaniu sa materiálnych hodnôt.

Napríklad ruský svätec Vasilij Blažený sa už ako 16-ročný stal božím prorokom, Serafim Sarovskij (Prochor Mošnin) bol ako 24-ročný novicom kláštora. Keď mal 32 rokov, vstúpil do mníšskeho rádu.

Aj indický mudrc a svätý učiteľ Šri Ramana Maharši ako 16-ročný opustil rodičovský dom

a vydal sa k svätej hore Arunačale, kde slúžil ľudstvu do konca svojich dní.

Niektorí sa na túto cestu vydávajú v zrelom alebo staršom veku, potom, čo získali nejaké životné skúsenosti v spoločenstve.

Ktorú cestu si zvolíš, po akej ceste sa vydať? Moja rada je nasledovná: Konaj tak, ako ti káže prirodzenosť, nestavaj sa proti nej. Ak máš záujem o materiálny svet, ak ťa priťahujú ženy – založ si rodinu, chod' cestou rodu. Usiluj sa na tejto ceste preniknúť do svojej mužskej prirodzenosti, rozvíjaj svojho ducha, slúž spoločnosti, ľudom, prezentuj sa ako ten, čo vytvára priestor pre lásku. Rodinný život treba chápať ako duchovnú prax, lebo iba takto nadobúda svoj zmysel.

Ak je tvoj um a srdce naplnené myšlienkami na najvyššieho, ak si ľahostajný k potešeniam materiálneho sveta, prijmi odriekanie a zasväť svoj život Bohu a blahu všetkých živých bytostí.

Ak podľahneš morálnej zvrátenosti, rozbijaš rodiny, nechceš prevziať zodpovednosť za nikoho na tomto svete, ak sa ničíš alkoholom, cigaretami, drogami, tvojím údelom je degradácia. A každý krok na takejto ceste len zväčšuje bôle a utrpenie, tvoje aj tvojho okolia. Táto cesta nie je hodna pozornosti, toho, aby si jej zasvätil

svoj život. Zastav sa, zamysli sa. Nikdy nie je neskoro vrátiť sa na správnu cestu a kráčať po nej až do konca.

Ak muž neberie na seba zodpovednosť za niekoho na tomto svete, nevezme niekoho pod svoje krídla, nutne začne upadať a ničí tým seba aj svoje okolie. Zákonite.

Prirodzenosť muža

Keď spoznáš pravú podstatu materiálneho sveta, zaženieš smútok; keď spoznáš pravú podstatu ducha, dospeješ k blaženosti.

Bhagavadgíta (13.1)

Boh od samého začiatku vytvoril poslanie pohlaví podľa svojho; ženu, aby sa starala a pracovala v domácnosti a muža na práce mimo domu.

Xenofón aténsky

Svet je vo svojej podstate ucelený, ale aj mnohotvárný a na to, aby sa v ňom zachoval pohyb, potrebuje dva princípy: mužský a ženský. Práve vďaka vzájomnému pôsobeniu týchto dvoch energií existuje vo vesmíre život. Je veľmi dôležité pochopiť, že nie jednota a boj protikladov, ako tvrdí Heglova dialektika, ale jednota a harmonické spolupôsobenie dvoch princíпов je základom života. Mužskému a ženskému princípu vo vesmíre prináležia rozličné vlastnosti, keďže plnia rozdielne funkcie a úlohy, čo vôbec neznamená, že musia bojovať proti sebe. Boj medzi mužom a ženou sa začína práve vtedy, keď zabudnú na svoju pravú podstatu. Mužský a žen-

ský princíp tvoria dve polovice jednotného celku. Preto bude správne, ak preformulujeme prvý zákon dialektiky takto: Zákon jednoty a harmonického spolupôsobenia rozličných prejavov celku. Opätovne zdôrazňujem – harmonického spolupôsobenia.

Oba princípy, mužský aj ženský, majú pre svet rovnakú hodnotu, sú obdarené rovnakou silou, ktorá sa však prejavuje rozdielne, lebo podstata týchto princíпов nie je totožná.

Okrem toho majú muž a žena rozdielne psychofyziologické osobitosti a plnia vo vesmíre odlišné úlohy.

Našou úlohou bude, aby sme sa zorientovali v mužskej prirodzenosti a uvedomili si, čím sa líši od ženskej. Takto sa dozvieme, ako sa má správať muž, aby malo jeho konanie blahodarný dopad na okolitý svet a na neho samotného.

Ako budeme k tomu pristupovať?

Ak chceme spoznať nejaký jav, musíme ho preskúmať z rozličných strán ale aj v súčinnosti s inými javmi. V našom prípade to bude mužská energia, jej charakteristika, ukazovatele, príznaky a jej porovnanie s prejavom ženskej energie.

Náš proces poznávania začneme tým, že sa obrátíme na uznávané sväté knihy.

Vo *Védach* sa hovorí o tom, že základom celého vesmíru je jediné vedomie najvyššieho,

neohraničené časom a priestorom, ktoré vytvára ucelené materiálne pole. Vedomie nedisponuje kvalitatívnymi vlastnosťami, nemá začiatok a koniec. Vrhá svoje svetlo na pozorovaný svet, a iba vďaka nemu tento materiálny svet existuje.

Keď vedomie najvyššieho myriadami svojich čiastočiek, iskričiek vstupuje do pokojnej hmoty, rozhybe ju. Tak vzniká živá príroda a čas – jedna z hlavných energií Najvyššieho.

Z toho vyplýva, že celá príroda, všetka hmota, má svoj počiatok v najvyššom vedomí. Najvyššie vedomie sa prejavuje v prírodnom svete v podobe rozličných psychických a fyzických energií, ktoré sa vzájomne nekonečne prelínajú.

Vedomie sa spája s prírodou a umožňuje, aby rástla a rozvíjala sa v čase. Vo fyzickom svete sa to prejavuje tak, že mužská energia, ktorá je stelesnením najvyššieho ducha, sa upriamuje na ženskú energiu, matku prírodu, oplodňuje ju, aby vznikol nový život.

Ak porovnáme védsku tradíciu s inými náboženskými a filozofickými tradíciami, zistíme, že sú si veľmi podobné. Napríklad u našich slovanských predkov je stelesnením mužského duchovného princípu otec Svarog a ženského matka Lada. Ona je príroda, najvyššia harmónia. Svarog je duch.

Aj v čínskej filozofii je jin a jang stelesnením dvoch veľkých princípov vesmíru – mužského a ženského. A každý z nich má svoje charakteristické vlastnosti.

A tak na základe zámeru stvoriteľa muž, ktorý zosobňuje ducha, inklinuje k žene, ktorá je stelesnením hmoty a opačne. Prostredníctvom muža a ženy sa v materiálnom svete prejavuje život. Muž – duch organizuje hmotu, štruktúruje priestor osobitným spôsobom v súlade so svojim zámerom. Muž nadeľuje ženu – hmotu životom, lepšie povedané, samotným princípom života. Pričom ani jeden z nich nehrá v procese tvorby života dôležitejšiu rolu. Obidva princípy tvoria jeden nedeliteľný celok. Bez ducha, bez idey je hmota mŕtva, nemôže sa rozvíjať. Muž je svojou podstatou tvorcom a potrebuje pole pôsobenia. Iba vtedy sa môže cítiť ako tvorca. Bez ženy, bez hmoty, bez prírody nie je muž úplný, plnohodnotný a dokonalý. Je to žena, matka, ktorá umožňuje mužovi stelesniť svoj zámer, svoje myšlienky v živote a ustáť na tomto svete.

Ako vidíme, muž a žena potrebujú jeden druhého, nemôžu žiť jeden bez druhého v priamom aj prenesenom zmysle slova, lebo bez spojenia týchto dvoch základných princípov vesmíru nemôže existovať život.

Hmota pozýva ducha, aby na nej pracoval, aby sa pretvárala, aby znovu a znovu ožívala, rozvíjala sa a rástla. Preto príroda obdarovala ženu nežným a láskavým hlasom, jemnými spôsobmi, lадným pohybom, pružnosťou a osobitou krásou tvarov. Aby podnecovala muža k tvorbe. Muž sa však nemusí ponáhľať, aby obrobil toto pole a zasial do neho semená ducha, lebo najprv jeho semeno musí dozrieť, a to v priamom aj prenesenom význame slova. Mládenec, teda budúci muž, musí získať fyzickú, mravnú a duchovnú silu, osvojiť si určité návyky správneho narábania s rozličnými živlami a silami tohto sveta, identifikovať sa so svojim poslaním. Musí vychovať a zoceliť svojho ducha.

Všetko toto je veľmi dôležité, lebo muž musí niesť veľkú zodpovednosť. Veď od toho v akom stave sa nachádza duch, od jeho osobnostného rastu, závisí idea, ktorá sa zosobní v hmote aj to, aký bude život na tomto svete a či vôbec bude.

Preto sa muž musí vážne venovať svojmu rozvoju, mať správne ciele a nemrhať zbytočne svojou energiou.